

Arrest

nr. 72 963 van 10 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
 X
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 17 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE NUL en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 28 december 2010 het Rijk binnen en diende op 29 december 2010 een asielaanvraag in. Op 22 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Djibouti stad en tot de Isse-clan te behoren.

In april 1988 huwde u met I. D. K., met wie u 8 kinderen heeft. Het huwelijk werd geregeld door jullie moeders, die goed met elkaar konden opschieten. Na uw huwelijk begonnen de problemen; uw man wilde dat u thuisbleef en onthield u financiële middelen om het huishouden te runnen. Hijzelf was regelmatig uithuizig om met zijn vrienden khat te gebruiken. Wanneer u zich bekloeg over het gebrek aan middelen, werd hij kwaad en gewelddadig. U werd zeer regelmatig door hem geslagen. Soms vluchtte u naar uw ouders huis, maar zij brachten u telkens terug. Uw familie probeerde te bemiddelen met de familie van uw echtgenoot, maar zonder succes, want uw echtgenoot bleef u mishandelen. In 1997 kwam hij op een middag thuis en vroeg u uw man geld voor melk voor uw zoon M., die pas geboren was. Uw man sloeg u met een stok, tot bloedens toe. De volgende ochtend legde u klacht tegen hem neer bij de politie. Uw man werd erbij geroepen en jullie werden beiden gehoord. Uw man zei dat hij spijt had en de khali (de persoon die bemiddelt bij echtelijke problemen en beslist tot scheiding) zei dat door de spijtbetuigingen van uw man niet tot jullie scheiding kon worden beslist. Vanaf 1999 zorgden uw man en zijn zussen ervoor dat uw 4 dochters besneden werden. U wilde dit niet, maar kon hier niets tegen ondernemen omdat de beslissing tot besnijdenis genomen wordt door de vader van de meisjes en diens familie. Uw dochter A. kreeg zware fysieke problemen ten gevolge van haar besnijdenis. Op 24 oktober 2008 kreeg u met uw echtgenoot een discussie over de scholing van uw kinderen. De 5 oudsten gingen naar een Franse school en de 3 kleinsten naar een Arabische school. Uw man wilde dat alle kinderen naar een Arabische school zouden gaan, maar u vond dat uw kinderen in dat geval ook nog Franse les in avondschoon moesten krijgen. Hij was het daar niet mee eens en sloeg u op uw hoofd met een stok. U was toen 2 maanden zwanger en verloor uw ongeboren kind. U ging dezelfde dag nog naar een gynaecologe en die schreef u een attest waarmee u klacht kon neerleggen bij de politie. De dag na de geweldplegingen door uw man ging u naar de politie, waar u uw verhaal vertelde, uw verwondingen toonde en het attest van de gynaecologe indiende. De politie stuurde een verslag van uw gehoor en het attest naar de rechtbank. U onderging een curettage en na een rustperiode van 20 dagen die u bij uw zus doorbracht ging u naar de rechtbank, waar u, uw man en jullie families samenkwamen. De rechter besliste tot een scheiding en u kreeg het hoederecht over de kinderen. U huurde een huis in Cité Progrès en de kinderen woonden bij u in. Uw man werd verplicht tot het betalen van onderhoudsgeld voor de kinderen. Omdat uw dochter A. fysieke problemen had na haar besnijdenis, wilde u haar een hersteloperatie laten ondergaan. U kon dit echter niet zonder akkoord van uw ex-man. Hij was tegen de operatie en besloot A. uit te huwelijken aan Y. H. Aw., een Djiboutiaanse vriend van hem die in Saoedi-Arabië woont. Hij kwam u de huwelijksakte overhandigen. Toen A. dit hoorde liep ze weg van huis en verschool zich gedurende een week bij een vriendin. U diende op 20 september 2010 bij de politie klacht in tegen het huwelijk van A.. Toen uw dochter merkte dat u bereid was om voor haar te vechten keerde ze naar huis terug. De politie riep uw ex-man op in verband met uw klacht, maar hij betaalde hen zwiiggeld. Uw ex-man wilde ook dat uw zoon K. in Pakistan zou gaan studeren, maar u wilde dit niet omdat hij nog jong is en omdat in Pakistan gevochten wordt. Omdat u de houding en de invloed van uw ex-man wilde ontlopen en omwille van de dreiging dat A. naar Saoedi-Arabië zou moeten verhuizen om er haar man te vervoegen en dat K. in Pakistan zou moeten school lopen, besloot u Djibouti te verlaten met hen en met Ab. en N., 2 andere van uw kinderen, om hen zodoende een betere toekomst te geven. U kwam op 28 december 2010 in België aan en vroeg op 29 december 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Djibouti verliet omwille van huwelijksproblemen met en zware geweldplegingen door uw ex-man I. D. K., alsook omwille van het feit dat uw ex-man uw dochter A. uithuwelijkte aan een vriend die in Saoedi-Arabië woonde en dat hij uw zoon K. in Pakistan wilde laten studeren (gehoor CGVS, p. 6).

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas op verschillende essentiële punten niet verenigbaar zijn met informatie uit de visumdossiers van u en uw kinderen waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie visumdossiers in het administratief dossier).

Ten eerste kan worden opgemerkt dat het profiel dat u van uzelf schetste – met name een laaggeschoolde huismoeder, die binnenshuis bleef en enkel voor de kinderen zorgde, noodgedwongen de scheiding aanvraagde omwille van mishandeling door haar gewelddadige echtgenoot, die buiten uw wil zijn dochter A. uithuwelijkte en zijn zoon K. naar Pakistan wilde sturen voor scholing (gehoor CGVS p. 5-6) - geenszins klopt met informatie uit hogergevoemde visumdossiers.

U stelde tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal wanneer u gevraagd werd naar uw **beroepsactiviteiten** dat u thuis werkte; dat u als kind de oudste was van de meisjes en dat u de jongere kinderen opvoedde (gehoor CGVS, p. 6). In de vragenlijst van het CGVS (ingevuld dd. 6 april

2011) stelde u huisvrouw te zijn (p. 2, pt. 10b). Op de kopies van het paspoort staat echter bij beroep 'Employée' (zie visumdossier), een vermelding die ook op de door u voorgelegde 'Carte nationale d'identité' (nr. 070859), als op de door u voorgelegde 'Acte de divorce' (dd. 13 mei 2009) staat. Bijgevolg kan worden betwist dat u werkelijk voltijds huisvrouw was. Uit uw visumdossier blijkt overigens dat u reeds eerder, meer bepaald op 18 juli 2007, op 14 juni 2008 en op 15 juli 2009, een Schengen-visum werd afgeleverd, hetgeen er duidelijk op wijst dat u de **vrijheid had om diverse keren naar Europa te reizen**, hetgeen ook volstrekt niet verenigbaar is met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenoot enkel wilde dat u thuisbleef, dat hij niet verdroeg dat u hem iets vroeg en dat u met het weinige geld dat hij u gaf moest zien rond te komen (gehoor CGVS, p. 6). U stelde verder dat u van I. D. K. **gescheiden** bent op 13 mei 2009 (gehoor CGVS, p. 4), een datum die ook vermeld wordt in de door u voorgelegde en reeds hoger vermelde 'Acte de divorce'. Nochtans staat in het visumaanvraagformulier op uw naam met aanvraagdatum 2 november 2010 in de rubriek 9 bij 'Etat civil' nog steeds 'Marié(e)' aangevinkt.

U verklaarde verder dat u na uw scheiding het **hoederecht over de kinderen** kreeg, omdat uw man altijd khat ging kauwen met zijn vrienden, omdat u een goede moeder was en omdat de kinderen ook voor u kozen (gehoor CGVS, p. 10-11). In de door u voorgelegde en reeds hoger vermelde 'Acte de divorce' wordt uw verklaring over uw hoederecht over de kinderen bevestigd. Nochtans staat in rubriek 10 van de 4 visumaanvraagformulieren van uw kinderen die met u naar België reisden, met name I. D. N., I. D. A., I. D. K. en I. D. Ab., telkens dat I. D. K., de vader van de kinderen, hun wettelijke vertegenwoordiger is. Dit is onverenigbaar met uw bewering dat u het hoederecht over de kinderen had gekregen na uw scheiding.

Verder blijkt het postadres dat in uw visumdossier voorkomt en ook in de visumaanvraagformulieren van 3 van de 4 kinderen (zie rubriek 17), met name 'BP 1567' overeen te komen met het postadres dat op het document (dd. 15 september 2010) van 'BRED Banque Populaire' met de gegevens over het financiële vermogen van uw echtgenoot I. D. K. staat en eveneens in het visumdossier zit, hetgeen er duidelijk op wijst dat jullie toen – op 15 september 2010 – in elk geval nog een gemeenschappelijk postadres hadden en klaarblijkelijk een gezin vormden. Deze vaststelling is onverenigbaar met uw verklaring dat u na de scheiding een huis huurde waar u met de kinderen ging wonen en dat uw man alleen in jullie huis bleef wonen (gehoor CGVS, p. 10-11). Ook het feit dat in het kader van de visumaanvragen van u en uw kinderen het financiële vermogen van uw echtgenoot werd nagetrokken (zie hogervermelde rekeningstaat van BRED Banque Populaire en visa-kaarten) wijst op de eenheid van jullie gezin, alsook op de betrokkenheid van uw echtgenoot bij jullie afreis naar Europa. Uw beweringen dat u en de kinderen geen contact meer hebben met hun vader en dat uw man niet weet waar jullie zijn (gehoor CGVS, p. 12) komen hierdoor volkomen op losse schroeven te staan.

Tevens kan worden opgemerkt dat onderaan op het visumaanvraagformulier van uw dochter A. staat dat 'le père s'est chargé de l'entretien au guichet', hetgeen erop wijst dat hij op de hoogte was van de afreis van A. en in het kader van haar reis zelfs persoonlijk tussenkwam aan het loket. Hoewel op het visumaanvraagformulier van A. geen datum van aanvraag van het visum wordt vermeld, kan worden aangenomen dat dit in de periode eind oktober – begin november 2010 moet zijn geweest, vermits de visumaanvragen voor K., voor Abd., voor uzelf en voor N. respectievelijk op 27 oktober 2010, 2 november 2010, 2 november 2010 en 8 november 2010 werden aangevraagd en alle afgeleverde visa (ook het visum van van A.) geldig zijn vanaf 21 december 2010. Dit is niet verenigbaar met uw verklaring dat uw echtgenoot A. op 20 augustus 2010 zou hebben **uitgehuwelijkt** aan een collega die in Saoedi-Arabië woonde en dat het de bedoeling was dat hij haar naar daar zou meenemen (gehoor CGVS, p. 15). In dat geval zou uw echtgenoot immers niet zijn tussengekomen om de afreis naar Europa van uw dochter A. (en de andere familieleden) te faciliteren. Om dezelfde reden kan ook niet langer geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw echtgenoot uw **zoon K.** naar **Pakistan** wilde sturen voor **scholing** (gehoor CGVS, p. 6 en 15) en hem hiertoe zou hebben ingeschreven op 20 juli 2010. De betrokkenheid van uw echtgenoot in de visumaanvraag (dd. 27 oktober 2010) van uw zoon K. (en van de andere familieleden) naar Europa wijst immers op volstrekt andere intenties van uw echtgenoot ten aanzien van jullie zoon K. dan u beweert.

Verder legde u ook bedenkelijke verklaringen af over de modaliteiten van uw reis.

U verklaarde tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 6 april 2011, pt. 18 en 22) dat u niet met uw eigen paspoort, maar met een vals paspoort heeft gereisd, dat door een Somalische smokkelaar werd voorzien. U stelde dat u uw eigen paspoort in Djibouti achterliet (dd. 6 april 2011, pt. 21). Uit uw visumdossier blijkt dat de visumaanvraag wel degelijk gebeurde voor uw (Djiboutiaans) paspoort (nr. 04RD96770) op naam van Abdi. M. H., geboren op 2 december 1963 in Djibouti, identiteitsgegevens die overeenstemmen met deze die u in het kader van voorliggende asielaanvraag opgaf (gehoor CGVS, p. 1-2). Het paspoort werd al op 3 december 2006 afgeleverd. De vaststelling dat u voor dit paspoort een visum aanvraagde wijst er onmiskenbaar op dat u ook de intentie had om met het paspoort te reizen en dit vrijwel zeker ook heeft gedaan.

De door u verklaarde reisweg in het kader van uw asielaanvraag, met name Djibouti – Addis Abeba (Ethiopië) – België, waarbij u preciseerde dat u een directe vlucht van Addis Abeba naar België nam (gehoor Dienst Vreemdelingenzaken pt. 35), blijkt evenmin overeen te komen met de voorziene reisweg

zoals geschetst in de visumdossiers van u en uw kinderen en waaruit blijkt dat jullie vanuit Djibouti naar Parijs (Frankrijk) zouden reizen, waar jullie een hotelkamer voor 7 personen hadden geboekt.

Uit dit alles blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde motieven van uw asielaanvraag.

Voor wat betreft de door u voorgelegde documenten kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

De identiteitskaart (nr. 070859) op uw naam en de geboorteakten (dd. 22 december 2010) op naam van uw 4 kinderen A., N., Ab., K., houden een bewijs in van uw identiteit en deze van uw kinderen, die hier niet worden betwist. De (ongedateerde) schriftelijke verklaring waarin u de motieven van uw asielaanvraag neerschreef, doen geen afbreuk aan hogervermelde opmerkingen.

Voor wat betreft de door u voorgelegde documenten met betrekking tot uw beweerde geweldpleging door uw man en de daaropvolgende scheiding, met name een 'certificat médical' dd. 24 oktober 2008, een 'Réquisition à personne qualifiée' (dd. 25 oktober 2008) en een 'Acte de divorce' dd. 13 mei 2009 kan worden opgemerkt dat in het licht van de gegevens uit het visumdossier geen geloof kan worden gehecht aan de geweldpleging, noch aan uw scheiding ten gevolge daarvan, vermits uit deze gegevens blijkt dat u nog steeds getrouwd bent, hetzelfde adres had als uw echtgenoot en dat uw echtgenoot betrokken was bij en op de hoogte was van uw reis (en deze van jullie kinderen) naar Europa.

Voor wat betreft de documenten die het door uw echtgenoot geregeld huwelijk van uw dochter A. met zijn collega betreffen, met name een Huwelijksakte van A. en Y. H. Aw., dd. 20 augustus 2010; een 'Requête aux fins d'annuler Le mariage forcé de ma fille à Monsieur le maadoun du 3ème arrondissement Cheick Djimaleh Ibrahim' (dd. 20 september 2010); een 'convocation' van 'Bureau de Madoun Ali Charia de 3 arrondissement' (sic) dd. 20 september 2010; een handgeschreven brief van uw echtgenoot aan de madoun dd. 26 september 2010; een 'Requête aux fins d'annuler Le mariage forcé de ma fille à Son excellence Monsieur F.S.N. President du Tribunal de statut personnel de 1ère instance' (dd. 25 oktober 2010) en een 'convocation' van de 'Tribunal du statut personnel de première de Djibouti' dd. 25 oktober 2010, kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat uw echtgenoot persoonlijk tussenkwam bij de visumaanvraag voor uw dochter A. om naar Europa te reizen (zie visumaanvraagformulier A.) niet verenigbaar is met uw bewering dat uw echtgenoot uw dochter heeft uitgehuwelijkt en dat zij door zijn collega zou worden meegenomen naar Saoedi-Arabië (gehoor CGVS, p. 5). Om dezelfde reden kan ook het door u voorgelegde formulier 'student information' 'International Islamic Grammar School' dd. 20 juli 2010 niet in aanmerking worden genomen als bewijs voor uw bewering dat uw echtgenoot uw zoon K. naar Pakistan wilde sturen voor scholing (gehoor CGVS, p. 6 en 15), vermits de tussenkomst van uw echtgenoot in de afreis van uw zoon K. (en de andere familieleden) naar Europa op volstrekt andere intenties van uw echtgenoot wijst.

Er kan nog worden opgemerkt dat in Djibouti corruptie een groot probleem vormt (zie informatie in het administratief dossier), waardoor het fabriceren van valse documenten niet denkbeeldig is. Bovendien is uw broer, Abdallah Abdi. i M. (gehoor CGVS, p. 17-18), minister van Gezondheid geweest (intussen afgezet wegens vermeende verduistering van fondsen (zie informatie in het administratief dossier)), hetgeen de eventuele aanmaak van bepaalde documenten (o.a. deze afgeleverd door het ministerie van gezondheid) vergemakkelijkt zou kunnen hebben.

De andere medische attesten, met name een 'certificat médical' met betrekking tot A. dd. 1 juli 2010 en 3 medisch attesten dd. 1 maart 2011 (1 voor u, 1 voor A. en 1 voor N.) vermelden dat jullie vrouwenbesnijdenis ondergingen en preciseren ook het type besnijdenis. Voor wat betreft A., die volgens hogervermeld attest een besnijdenis type III (infibulatie) onderging, merkte u op dat zij een ingreep nodig heeft (dat zij chirurgisch moet worden 'opengemaakt') omdat zij gezondheidsproblemen heeft ten gevolge van haar besnijdenis, hetgeen bevestigd wordt in het attest van 1 juli 2010. U verklaarde dat u aanvankelijk een afspraak maakte om een dergelijke ingreep bij A. hier in België te laten uitvoeren, maar dat u uiteindelijk niet ging, omdat u eerst wil weten of u naar Djibouti teruggaat of niet. U verklaarde dat het feit dat zij [chirurgisch] 'opengemaakt' (gedesinfibuleerd) zou zijn bij terugkeer naar Djibouti voor problemen zou kunnen zorgen (gehoor CGVS, p. 14). Toen gevraagd werd waarom dit problematisch zou zijn bij terugkeer, antwoordde u dat uw man niet wilde dat A. [chirurgisch] 'opengemaakt' werd, maar dat hij haar wilde uithuwelijken zodat haar man haar zou 'openmaken' (gehoor CGVS, p. 14). Uit dit antwoord en ook uit andere antwoorden op expliciete vragen naar de redenen waarom A. problemen zou krijgen bij terugkeer naar Djibouti wanneer ze [chirurgisch] 'opengemaakt' zou worden, blijkt de mogelijke negatieve reactie van uw echtgenoot de enige factor te zijn die u aanhaalt als bron voor eventuele problemen. U verklaarde immers dat de houding van de mensen in Djibouti ten aanzien van besnijdenis geëvolueerd is, met name dat de overheid op de radio zegt dat het niet goed is; dat mensen nu meer gestudeerd hebben en weten dat in de Koran niet staat dat je meisjes moet besnijden en dat uw zus 3 dochters heeft die niet besneden zijn. U stelde dat mannen het nu meer begrijpen en dat u niet bang bent dat A. minder kansen op een huwelijk zou hebben [indien ze (chirurgisch) 'opengemaakt' zou zijn], maar dat het eerste probleem uw ex is en dat hij uw dochter gegeven heeft aan een man om haar te openen (gehoor CGVS, p. 16). In het licht van hogervermelde vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de uithuwelijking van uw dochter A. door uw echtgenoot om haar door de man waarmee ze gehuwd was te laten 'openmaken', gezien hij

persoonlijk betrokken was bij de reis van A. (en van de rest van jullie gezin) naar Europa, kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat A. problemen met uw echtgenoot zou krijgen omwille van het eventueel ondergaan van een ingreep tot desinfibulatie in België.

De lidkaarten van GAMS van u en van uw dochter A. en de getuigenis van een medewerkster van GAMS dd. 15 juni 2011 tonen aan dat jullie contact opnamen met deze organisatie en dat iemand van de organisatie jullie verklaringen neerschreef. Deze verklaringen bevestigen in grote mate wat u in het kader van uw asielaanvraag verklaarde. Wel bevreemdend is dat de medewerkster van GAMS met betrekking tot uw dochter A. verklaarde dat een niet-geïnfibuleerd meisje in Djibouti sociaal verworpen dreigt te worden, vermits u in dit verband zelf verklaarde dat er een mentaliteitsverandering aan de gang is in Djibouti, waarbij vragen gesteld worden bij de praktijk van besnijdenis (cf. supra). U gaf als concreet voorbeeld uit uw omgeving dat uw zus 3 dochters had en geen van de 3 liet besnijden (gehoor CGVS, p. 16). Met betrekking tot uw dochter N., die een besnijdenis type II onderging (zie hogervermeld attest), verklaarde de medewerkster van GAMS dat zij bij terugkeer zeker geïnfibuleerd zal worden (dus besnijdenis type III zal ondergaan). Merkwaardig genoeg maakte u geen melding van een dergelijke vrees voor infibulatie voor uw dochter N. in de loop van uw asielprocedure. Het enige dat u in verband hiermee vermeldde was dat uw echtgenoot boos was dat zijn zussen N. een lichtere vorm van besnijdenis hadden laten ondergaan (gehoor CGVS, p. 16), maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u heeft verklaard dat N. een risico op infibulatie loopt bij terugkeer naar Djibouti.

Gezien de vaststelling dat uw echtgenoot betrokken was bij jullie reis naar Europa is het onwaarschijnlijk dat hij aan de basis zou liggen van aan besnijdenis gelieerde risico's van uw dochters A. en N. bij hun eventuele terugkeer naar Djibouti, vermits hij hen in dat geval nooit zou hebben toegestaan, laat staan geholpen, om Djibouti te verlaten. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u verklaarde dat uw zus S. Abdi. M. haar 3 dochters niet liet besnijden (gehoor CGVS, p. 16 en 18), dat uw broer, Abdallah Abdi. M. (gehoor CGVS, p. 17-18), die voormalig minister van Gezondheid van Djibouti is en programma's steunde ten voordele van de sensibilisering tegen FGM, hetgeen erop wijst dat u uit een familie komt die in elk geval progressieve ideeën heeft over besnijdenis, hetgeen het des te onwaarschijnlijker maakt dat uw dochters bij terugkeer in dat verband problemen zouden hebben.

Het voorgelegde verslag van de Human Rights Council van de Algemene vergadering van de Verenigde Naties (dd. 14 januari 2008) over 'Promotion and protection of all human rights, civil, political, economic, social and cultural rights, including the right to development' brengt geen elementen aan die uw individuele verklaringen in het kader van uw asielaanvraag kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, evenals van de motiveringsplicht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster meent dat de tegenpartij haar beslissing voornamelijk baseert op een analyse van de geloofwaardigheid van verzoekster, zonder de vrees of het risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming te onderzoeken. Verzoekster stelt haar reisverhaal te willen 'corrigeren' en stelt dat zij uit angst teruggestuurd te worden en op aanraden van andere asielzoekers vertelde dat zij in België was toegekomen via een smokkelaar en een vals paspoort. Verzoekster stelt dat dit geen afbreuk doet aan haar asielrelaas en dat dit juist haar subjectieve vrees weergeeft.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de

beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielerprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, § 204; RvV 18 september 2009, nr. 31.764).

3.4. Verzoekster meent dat haar asielaanvraag onjuist werd beoordeeld. Het is niet verzoeksters illegale of legale reis naar Europa die doorslaggevend is, wel haar hoedanigheid van gescheiden vrouw van een brutaal conservatief man.

Indien zoals verzoekster het stelt, "*het reisverhaal dient te worden onderscheiden van het vluchtverhaal*" dan kan dit niet beletten dat de informatie die hieruit voorkomt en essentiële elementen van het asielrelaas raakt, wordt meegenomen bij de beoordeling van de asielaanvraag.

3.5. Verzoekster geeft thans toe dat zij gelogen heeft over zowel het feit dat ze met een vals paspoort zou gereisd hebben, als over haar beweerde reisweg. Haar bedrieglijke verklaringen klemmen te meer nu verzoekster genoegzaam bekend is met het reizen en internationale vluchten. Bovendien werd verzoekster zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de op haar rustende plicht de waarheid te vertellen. Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Er kan slechts worden vastgesteld dat ze verkoos gehoor te geven aan derden en niet aan de asielinstanties bij wie ze bescherming zocht. Verzoeksters geloofwaardigheid is dan ook fundamenteel aangetast.

3.6. Overigens wijzigt verzoekster opnieuw haar relaas en stelt thans dat ze verplicht werd met de kinderen haar (ex-)echtgenoot te volgen naar het buitenland omdat haar (ex-)echtgenoot haar niet vertrouwde. Dit zou de afgifte van de Schengen-visa op 18 juli 2007 en 14 juni 2008 verklaren. Er kan bezwaarlijk worden verondersteld dat verzoeksters (ex-)echtgenoot geen minder kostelijke en voor verzoekster interessante, oplossing kon vinden om zijn (ex-)echtgenote te controleren tijdens zijn zakenreizen naar het buitenland. Evenmin kan worden ingezien dat verzoekster meent dat haar reizen naar Frankrijk in het bijzijn van haar kinderen, een mishandeling uitmaakt. Dat verzoeksters (ex-)echtgenoot na de beweerde echtscheiding nog met haar en zijn kinderen naar Frankrijk wilde reizen omdat de kinderen niet meewilden zonder hun moeder komt ongerijmd en weinig zinvol voor. Verzoeksters toelichting over haar laatste visum komt dan ook verzonnen voor. Bovendien wordt verzoeksters geloofwaardigheid verder ondergraven nu ze de informatie over haar talrijke reizen niet enkel bewust heeft achtergehouden maar bovendien gelogen heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken toen ze verklaarde geen visum te hebben verkregen voor een andere lidstaat van de Europese Unie (gehoorverslag DVZ d.d. 6 april 2011, vraag 23).

4. De Raad stelt vast dat verzoeksters pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen ruimte laten voor de uitleg die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen, te meer daar deze uitleg haaks staat op zowel verzoeksters verschillende verklaringen als de beweerde scheiding van haar (ex-)echtgenoot. Aldus kan ook worden vastgesteld dat verzoekster het profiel van haar (ex-

)echtgenoot reduceerde tot een conservatieve moslim die vrouwenrechten ontkent en binnen een beperkende omgeving ageerde en handel dreef in het omliggende Dubai. Echter kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeksters (ex-)echtgenoot een succesvol professioneel leven leidt, ook regelmatig naar Saoedi-Arabië en Europa reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), familie heeft in Frankrijk die hij samen met zijn (ex-)vrouw en kinderen geregeld bezoekt. Verzoekster voegt dienaangaande een handgeschreven adres bij het verzoekschrift. Daarbij heeft deze (ex-)echtgenoot een zeer aanzienlijk kapitaal staan op de spaarrekening die hij voorlegde aan de Belgische ambassade. Hij zorgt er voor dat zijn kinderen een goede opleiding krijgen. Zijn dochter B. mag in Tunesië geneeskunde (anesthesie) studeren aan de universiteit samen met haar broers D. en M. die handel en informatica studeren. Verzoekster wordt voor haar bevallingen naar Saoedi-Arabië gebracht zodat ze adequate en betere medische verzorging en opvolging krijgt. En recent staat hij zijn vrouw en kinderen actief bij om hun reis naar Europa mogelijk te maken. Een dergelijke handelwijze past bezwaarlijk in het door verzoekster gecreëerde beeld. Dat verzoekster de visa, waaronder ook het visum voor haar uitgehuwelijkte dochter A. en haar zoon K. die naar school in Pakistan wordt gestuurd, in november 2010 door middel van een doorzichtige en gekunstelde list heeft verkregen van haar (ex-)echtgenoot, kan niet overtuigen indien verzoekster in oktober 2010 inderdaad stappen heeft gezet bij de religieuze autoriteiten en het gerecht om het huwelijk te annuleren. Immers een dergelijke verregaande naïviteit bij een doorwinterd zakenman kan bezwaarlijk overtuigen. Het is dan ook volkomen ongeloofwaardig dat verzoeksters (ex-)man überhaupt een vertrek zou toestaan van vier van zijn kinderen samen met hun moeder. Voorts kan slechts worden vastgesteld dat verzoeksters echtscheiding in 2009 wordt ontkend in de informatie die later, op 2 november 2010, is gegeven door verzoekster en haar (ex-)echtgenoot aan de Belgische ambassade. Op het visumformulier wordt nog altijd aangegeven dat ze getrouwd zijn, hebben ze een gemeenschappelijk postadres en, in zover verzoekster stelt dat dit gelogen is, kan nog niet overtuigen dat haar (ex-)echtgenoot na een echtscheiding zou toestaan dat verzoekster kan beschikken over zijn financieel vermogen.

4.1. Waar de bestreden beslissing vaststelt dat de verklaringen van verzoekster dat zij huisvrouw was niet overeenkomen met het feit dat op alle officiële documenten nog staat dat zij “employée” is, verklaart verzoekster dat de vragenlijst op het CGVS werd ingevuld zonder bijstand van een raadsman en dat zij niet met deze tegenstrijdige informatie geconfronteerd werd waardoor zij deze discrepantie evenmin kon toelichten. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven geldt, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het CGVS is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Daargelaten de gehele discussie omtrent de afgifte van verzoeksters identiteitskaart, stelt de Raad vast dat verzoeksters profiel als huisvrouw dan wel “employée” geen afbreuk doet aan de andere vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en ongeloofwaardigheden die de essentie raken van haar betoog. Aldus is zoals hoger vastgesteld niet aannemelijk dat verzoekster gescheiden is van een extreem conservatieve man die de waardigheid van vrouwen miskent. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift kan geenszins worden afgeleid dat verzoekster een alleenstaande arme, ongeletterde huisvrouw is met een zware kinderlast.

Daar waar verzoekster stelt dat er rekening gehouden wordt met niet-pertinente gegevens zoals met haar broer, meent de Raad dat de commissaris-generaal uit het gegeven dat verzoeksters broer een voormalig minister van Gezondheid was en sensibiliseringscampagnes opzette en steunde tegen de FGM, alsmede dat haar zus drie onbesneden dochters heeft, terecht kon besluiten dat verzoekster uit een familie komt met progressieve ideeën over vrouwen en besnijdenis en dat dit het bijkomend onwaarschijnlijk maakt dat haar dochter in dit verband bij terugkeer problemen zou hebben. Voorts wordt niet toegelicht waarom verzoekster niet zou kunnen rekenen op haar broer.

4.2. De bouté bewering dat het CGVS geen of amper rekening heeft gehouden met de objectieve elementen die haar asielrelaas en dat van haar kinderen ondersteunen en verwijzing naar de definitie van het begrip “daden van vervolging” berust niet enkel op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing, maar verzoekster laat bovendien na te concretiseren met welke objectieve elementen dan wel geen of amper rekening gehouden wordt. Deze bewering mist feitelijke grondslag.

4.3. Verzoekster wijst erop dat zij en haar dochter K. (lees A.) een infibulatie hebben ondergaan, dat beiden hierdoor kampen met aanzienlijke medische gevolgen en dat de UNHCR Guidelines vrouwelijke genitale verminking als een “*continuouing form of harm*” omschrijven die in bepaalde omstandigheden de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat noch verzoeksters besnijdenis, noch die van haar dochters, destijds aanleiding gaf tot het ontvluchten van Djibouti. Voorts blijkt uit de informatie gevoegd bij het verzoekschrift dat vooral de familie als geheel, en de vrouwelijke leden ervan in het bijzonder, een determinerende rol vervullen bij de beslissing tot

besnijdenis. Verzoekster beperkt echter haar rol tot bijstander en buitenstaander zonder dit toe te lichten, wat geheel ongeloofwaardig voorkomt in het licht van onder meer de bereidheid van haar (ex-)echtgenoot zijn dochter universitaire studies te laten volgen in het buitenland. Uit de lezing van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat ook verzoeksters familie over de jaren is geëvolueerd. Waar de oudste dochter A. een infibulatie onderging heeft de jongere dochter N. een lichtere vorm van besnijdenis ondergaan en haar zus heeft drie onbesneden dochters. Het kan dan ook niet overtuigen dat N. alsnog een reëel risico loopt om bijkomend te worden onderworpen aan de ergste vorm van seksuele verminking. Dit klemmt te meer nu verzoekster de situatie van deze dochter initieel niet eens aanhaalde als asielmotief (noch in de verklaring DVZ, noch in het gehoorverslag CGVS waar verzoekster enkel verklaarde dat haar (ex-)echtgenoot boos was, p. 16) en pas in voorliggend verzoekschrift over dergelijke dreiging spreekt en er evenmin andere indicaties in het administratief dossier of verzoeksters verklaringen zijn waaruit zou kunnen blijken dat dergelijke vrees, voor zover al bestaande, *quod non*, ook objectief gefundeerd is. Integendeel indien verzoekster enerzijds uitdrukkelijk stelt dat ze haar dochter niet langer wenst te besnijden dan blijkt anderzijds ook dat haar eigen houding in België ten opzichte van haar dochter A. op dit vlak terughoudend is, ook al weet ze dat dit niet in het belang van haar dochter is (zie CGVS-verhoor p.16).

4.4. Verzoekster is ten slotte evenmin ernstig waar zij stelt dat de vrees voor een bijkomende besnijdenis verbonden is aan de andere twee dreigingen met name de uithuwelijking van A. die ongeloofwaardig is en de schoolopleiding van K. waarvan niet wordt aangetoond dat dit een reëel risico op ernstige schade, laat staan een vervolging uitmaakt. Het louter feit dat hij werd ingeschreven in een Islamitische onderwijsinstelling in Pakistan is onvoldoende om aannemelijk te maken dat dit de veiligheid van zijn persoon kan aantasten. Ter terechtzitting verklaart verzoekster voor het eerst dat ook haar dochter die geneeskunde studeert in Tunesië problemen heeft. Ze kan dit echter niet toelichten, noch heeft ze haar raadsman hierover ingelicht. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster haar asielrelaas aanpast en verzwakt naarmate doorgevraagd wordt. Dit wijst op een gekunsteld asielrelaas.

De verwijzing naar een VN-Rapport van 28 juli 2011 en de toegevoegde algemene informatie en VN-rapport van de *Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment* (stuk 12) kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters dochter bij terugkeer in haar land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Daar waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat zijn rechtspraak geen precedentenwerkingen heeft en de kwestie overigens een persoon van een andere nationaliteit betreft.

4.5. Ten slotte is verzoekster niet ernstig daar waar zij stelt dat de neergelegde documenten niet in overweging zouden zijn genomen door het Commissariaat-generaal, daar de bestreden beslissing hierover omstandig en uitdrukkelijk bepaalt: “Voor wat betreft de documenten die het door uw echtgenoot geregeld huwelijk van uw dochter A. met zijn collega betreffen, met name een Huwelijksakte van A. en Yacin H. Aw., dd. 20 augustus 2010; een ‘*Requête aux fins d’annuler Le mariage forcé de ma fille à Monsieur le maadoun du 3ème arrondissement Cheick Djimaleh Ibrahim*’ (dd. 20 september 2010); een ‘convocation’ van ‘Bureau de Madoun Ali Charia de 3 arrondissement’ (sic) dd. 20 september 2010; een handgeschreven brief van uw echtgenoot aan de madoun dd. 26 september 2010 ; een ‘*Requête aux fins d’annuler Le mariage forcé de ma fille à Son excellence Monsieur F.S.N.President du Tribunal de statut personnel de 1ere instance*’ (dd. 25 oktober 2010) en een ‘convocation’ van de ‘*Tribunal du statut personnel de première de Djibouti*’ dd. 25 oktober 2010, kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat uw echtgenoot persoonlijk tussenkwam bij de visumaanvraag voor uw dochter A. om naar Europa te reizen (zie visumaanvraagformulier A.) niet verenigbaar is met uw bewering dat uw echtgenoot uw dochter heeft uitgehuwelijkt en dat zij door zijn collega zou worden meegenomen naar Saoedi-Arabië (gehoor CGVS, p. 5). Om dezelfde reden kan ook het door u voorgelegde formulier ‘student information’ ‘*International Islamic Grammar School*’ dd. 20 juli 2010 niet in aanmerking worden genomen als bewijs voor uw bewering dat uw echtgenoot uw zoon K. naar Pakistan wilde sturen voor scholing (gehoor CGVS, p. 6 en 15), vermits de tussenkomst van uw echtgenoot in de afreis van uw zoon K. (en de andere familieleden) naar Europa op volstrekt andere intenties van uw echtgenoot wijst.” Verzoekster gaat er in deze eveneens aan voorbij dat zij niet louter documenten dient neer te leggen, maar tevens aannemelijk moet maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

4.6. Daar waar verzoekster aandraagt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen het hoederecht over de kinderen en het gezagsrecht – in zoverre nog relevant gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas dienaangaande – brengt zij echter geen concrete en

objectieve informatie aan die deze bewering zou kunnen steunen, derhalve blijft ook dit een bonte bewering.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen bijkomende argumenten aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK